

Бол. № 28.0 101 Олигофренки
(хумористични простовати
петостишия, тип ААВВ) –
Съкратено!

Христо Мирски Христо Мирски

2025-05-31 2025-05-31

Contents

101 ОЛИГОФРЕНКИ – Съкратено!

(хумористични простовати петостишия,
тип ААВВ)

Христо Мирски, 2020

..... 2

101 ОЛИГОФРЕНКИ – Съкратено!

(хумористични простовати петостишия,
тип ААВВ)

Христо Мирски, 2020

..... 10

101 ОЛИГОФРЕНКИ — Съкратено!

(хумористични простовати петостишия,
тип ААВВ)

Христо Мирски, 2020

— — —

[**Резюме:** Ами това е пак поетична сбирка от 101 нонсенс-петостишия, които вече не са акростихове, но са не по-малко смешни и предназначени за огромните олигофренски, so to say, маси, или са жълта или булевардна поезия. Това ще рече, че тук няма философствания и поучения, почти няма и политика, а има груби но верни констатации за живота, които, естествено, засягат основно секса и жените, без да са забравени и мъжете, и малко политика накрая за "цвят" и хармония на звученето. Е, ама са весели, и дори псуването е беззлобно, просто такъв е живота. Не съветвам никого да пропуска стихосбирката, защото тя, простотията, по хората ходи, така че стиховете са достъпни за всеки.]

[Идея за **илюстрация** на корицата: Абе имам, но тя е според моето виждане за това: що е то олигофрен в днешно време, така че болшинството от читателите може да не се съгласят с него, но тогава просто си мислете, че вие лично сте едно щастливо изключение. Тя е следната: на картинката има една витрина на магазин (което се потвърждава и от надписа отгоре "СУПЕРМ(А)..."), която я разделя на две части. От едната, външната, страна е показан самия олигофрен, който се познава по това, че е с изплезен език и му ... текат лигите, но освен това е и с татуировка на ръката, обица на ухото, завъртяна назад шапка с козирка, която даже няма дъно и се вижда обръснатата му глава, на която пише (със зелено мастило) "Oli". От вътрешната страна, в магазина, има една съвсем гола мис Демокрация, която се познава по надписа "Демок(р)...", който минава напреко през гърдите ѝ, и тя е седнала в поза лотос (за да не стърчи много нагоре), но долу се вижда само това, на което англичаните казват bush, обаче гърдите ѝ трябва да

стърчат прилично напред.]

— — — — —

СЪДЪРЖАНИЕ

Предисловие

Епопея Олигофренки

Послесловие

— — — — —

ПРЕДИСЛОВИЕ

Ами, то със стиховете изглежда, че е като със, примерно, дъждовете — не вали, не вали, па като завали, та човек не може изобщо слънцето да види. Та така и тука, като започнаха тези стотарки стихове и няма свършване. Но какво да правя, те са и 10 варианта, така че аз изпробвам; не казвам че ще пробвам до 10, не, още с една стотарка ще се опитам и ще спра, но това е положението, налага се, юбилейна година, написах и лебедовата си песен с Путинетките, така че трилогията порасна засега до тетралогия, с тези Олигофренки. Само че те не са вече акростихове, това е бая ограничаващо, и понеже се уморих, то си търся леснината. Ама пък ги изпрасках за няма 10 дена, цифром и словом. (Но не си мислете, че то това писателското или поетичното поприще е лесна работа, щом човек може да напише една стихосбирка за 10 дни, защото те ще пораснат до към 2 месеца, с всичките проверки, предисловия и послесловия, или, може би, *предстишия* и *следстишия*, знам ли, сигурно и така може да се каже, с редактиране за дюзина сайтове, като повечето от тях са със свои особени изисквания, че и корици да им измислям и да правя някакви, макар и с обикновено надписване, но и това губи време, със съставяне на съкратени варианти, пък и да мисля после кога да ги публикувам, и други дреболии.)

Сега за самите Олигофренки. Ами аз ги нарекох така, защото те са за обикновения или масов читател, това е един вид шир-потреб или масова култура, още булевардна, или жълта, според италианците, които 'умрат за тяхното giallo

('джало'). Обаче, вижте, това не е съвсем така, аз *не мога* да пиша булевардни неща, аз само ги *имитирам*, понеже, ами, понеже съм твърде *умен* за това, или пък обратното, не съм се научил още да крия акъла си (според латинската фраза: *Ars est celare artem!*, или Изкуството е в това, да криеш изкуството!). Искам да кажа, че тук аз не навлизам в никакви задълбочени философски разсъждения (със съвсем малки изключения, но и там това са обикновени неща), аз използвам обикновен уличен жаргон, псувам доста често (което, поне откакто дойде демокрацията, се счита за неизбежно условие за автентична и широко достъпна култура), и римата е проста: тройка, и после двойка, нищо засукано, и чуждици практически нямам, и си противореча от едно до друго място, и прочее. Само нека поясня, че това за противоречивостта на тезите в булевардната литература и тяхното *нерешаване*, а само поставяне и задълбаване, специално довеждане до глупости и абсурди, е също неизбежен реквизит на този жанр, там целта е хората да се вълнуват, а не как да живеят спокойно; умния човек може да говори *pro* и *contra* дадена теза, за да не го обвинят в пристрастност, а и за да е по-близко до истината, но простака знае само да се екзалтира и да "люби и мрази", и то най-често едновременно и едното и другото, скокове от едното към другото, и други подобни неумерености!

После темите, ами това е живота, най-общо казано, начело със секса, разбира се, всяко нещо, за което може да се каже по някоя груба дума, като чак накрая към 80-ия стих намесвам и малко политика, защото и тя, в крайна сметка, е *част* от нашата олигофрения! Искам да кажа, че ако човек в днешния период на безспорен упадък на капитализма и нравите е готов да харесва и хвали стълбовете на това общество, като: властта на капитала, пазара и пазарната икономика, демокрацията, или масовите сбирки (мачове, поп-концерти, и прочее), явно не е с всичкия си; човек може да приема капитализма като *неизбежно зло* (както и булката, примерно), но чак да го харесва, не, това е една от основните характеристики за дебилност (поне според мен). Но по този въпрос ще говоря още и в Послесловието, така че засега спирам.

Погледнато от друга страна аз реших да напиша тази стихосбирка запленил от един едновременен бисер, който може и да не е бил чак толкова известен и сега да не се знае от хората, и това е лафа: Скъса ми се гайката, да ù е## майката! Да де, но това е *бисер*, такива неща човек може да измисли 10-тина за цял живот, и то само от 2 реда (и аз го използвам на три места, със специални номера, ако можете да броите, защото аз не съм писал номера, но тях си ги има), а за да се напишат 100 петостистишия за нула време е ясно, че трябва да имаме други,

по-прозаични стремежи, само да падат смехории, което аз и се опитвах да направя, и съдейки по идеалните детски рими, които използвам, ми се струва, че успях. Във всеки случай стихчетата са леки и неангажиращи, и аз бих казал, че всяко второ е бисер, всяко трето е рубин, всяко пето е злато или платина, а тук-там има и по някой елмаз! Е, поне аз мисля така, и след като няма кой друг да ме похвали, то го правя сам.

09.2020, София, България, Европейски Съюз (най-отзад)

— — — — —

ЕПОПЕЯ ОЛИГОФРЕНКИ

* * *

Веднъж, разхождайки се по една поляна,
ама съвсем добре от слънцето огряна,
съдбата, дет' е в триковете обиграна,
скрои ми номер: скъса ми се ... гайката!
"Тюх!", рекох си, "Ми да ъ ___ [погрѐба ?] майката!"

* * *

Понеже аз съм много готин пич,
и як и пѐкан, кат' че ли *кирпич*,
ми става честичко на теферич.
Но ако мацето не ще там да се чука,
проклинам я в ума си одма: да го духа!

* * *

Обаче иначе съм си чешит,
и гледам, имайте това предвид,
след всяко пѐкане да ми'й ... замит,
във къщи ходя зимата с терлици,
и искам мацката да има цици.

* * *

Веднъж, в дълбок разхождайки се дол,
съзрях в реката, под един подмол,
да мърда сом кажи-речи кат' вол!
Понеже бе заклещен не избяга,
та го утепах със една тояга.

* * *

Във планината бях веднъж с далекоглед
и гледам: ха, мечок на хълма по-напред!
Постигнал в миг, че туй за мен е берекет,
аз прибора успях да *завъртя*
и ... хванах го с *два пръста* за върта!

Заб.: Ха, ха, това са детски лафове, но след като в едната
посока далекогледа увеличава, то значи в другата той намалява,
нали така?

* * *

Когато слънцето тъй грей, че чак припича,
е хубаво да е снабден със мацка пича,
но би опра'йл и друга, ако в миг притича.
Обаче ако'й туй омразен педерас —
'ми да си пъхне в задника цял ... ананас!

* * *

Понеже се държиме кат' шебеци,
и клатим задници, въртим гюбеци,
и мацките ни служат за дюшеци,
излиза, че секретите на пола
текат ни, както ни тече ... сопола!

* * *

Жената може цял ден нищо да-н' яде,
но секса е за нея първото гайле,
след туй пари да пръска, друго не преде.
Затуй се чука всяка дето има __чка [сри-?],
дордето се раздрънка като стара бричка.

* * *

Пред погледа на моите очи
се *нижат* ярки слънчеви *лъчи*,
и с трескав ритъм нов живот бучи.
И в този миг прозирам стреснат аз,
че всяка твар е просто ... жив *колбас*!

* * *

Човек зареян в градските простори,
които са за хората ... *обори*,
се чуди как с живота да се бори.
И ето, че той бяга и щъпука,
но на ... града за него му не пука!

И т.н. ...

* * *

А пък за да не ми се къса джуфката,
с коят' отгоре връзвам си обувката,
та да я псувам яко, без преструвката,
то и не нося аз такива с връзки,
тъй ч'е, когат' е зле, бъдете дръзки!

[точно 101 Олигофренки, тройка + двойка]

— — — — —

ПОСЛЕСЛОВИЕ

Нека тук поясня най-напред илюстрацията. Това, че на олигофрена трябва да му текат лигите може да е моя измислица или внушение, но при масовата култура внушенията не са чужд елемент, така че дори това и да не е съвсем вярно то звучи добре и подхожда за тук. После ясно е, че той трябва да има татуировка и обица на ухото, защото това са туземни атрибути, в цивилизованото общество те не се считат за правилни (или поне не се считаха за такива преди капитализма да се беше разложил чак толкова, колкото е сега). А пък аз особено възразявам против всякакво допълнително разкрасяване на мъжа, освен по неговите собствени начини, като с брада или мустаци, или обратното, с гладко избръсване, защото аз отдавна съм стигнал до извода, че мъжа, за разлика от жената, е просто *красив*, докато жената трябва да се *допълни* с нещо (make up) за да стане такава (хайде де не задълбавам сега). Плюс това обрънатата с козирката назад шапка също е символ (дори само тя) на олигофрения, но това става още по-очевидно когато се вижда една обръсната глава, на която пише на латински нежното "Oii"!

Плюс това идва и косвеното доказателство за олигофрения, да се харесва демокрацията, която, както съм обяснявал още преди четвърт век, противоречи на здравия разум! Но само така това звучи доста сухо, докато една гола мацка, един вид богиня, мис Демокрация, с голи *полукълба* вече разкрасява ситуацията. Обаче тази дама може да не е непременно жива мацка, тя може да е някаква порцеланова статуя, или пък сложена на торта — това зависи от вижданията на художника.

А сега да погледнем и етимологично на думата олигофрен,

при което се вижда и с просто око, че тук има два корена, олиг + френ, като последното е по-лесно, това е някакво трескаво подскачане в латинския, лудост, буйстване (луд за връзване, също и според италианците), което се вижда от английското frenetic и frenzy. За първия корен, олиг-, аз не бях мислил преди това, но сега, като съпоставих тази дума и със ... олигархията, която очевидно е с еднакво начало (а пък арката е символ на власт, на нещо надвиснало над нас, но и тук не искам да задълбавам), аз стигнах до извода, че в случая става дума за ... оливата или оливията, в смисъл на някакво *миропомазване*! Защото, нали, това е древен символ за оказване на почит към някого, и тази почит при олигархията не буди никакво съмнение, а значи това *трябва* да е така и при олигофрена, т.е. и той е по своему миропомазан, извисен! Ама със какво, ще каже някой, може някой простак да се извиси и приравни към олигархията?

Ами сигурно има с какво, преди всичко с това, че простотията е масово разпространена, много по-масово от интелекта, тя е основата, базата на човека (като животно), от това не може да се избяга, и затова хората (и то умните, или властващите) от дълбока древност именно *уважават* простотията — спомнете си крилатото изречение, че гласа народен (който, съвсем очевидно, е именно простия), е не нещо друго, ами тъкмо божия глас! Или още че царството небесно щяло да бъде тъкмо на низшите духом. И тук няма да задълбавам, а само ще укажа на това, че олигархията и олигофренията взаимно се подкрепят и *обулавят*, защото олигархите, особено в демократични условия, се избират от народа (чети от простаци и олигофренчета), и олигархите се стараят да се харесат, играят пред тях, именно на простия народ и с нещо просто, разбира се (или като го нахранят, или като го сплашат). Така или иначе, мои скъпи олигофренчета, *гордейте* се с това, че сте такива!

Е, и понеже аз успях да напиша тези Олигофренки за чисто време по-малко от 10 дни то взех, че направо почувствах угризения на съвестта, и реших да добавя и още нещо, един специален акростих посветен на вас, скъпи мои *простофили* (казано по руски и без обиден нюанс), в който става дума хем за вас, хем за демокрацията. Той е и с по-завъртян ритъм, не през сричка, а през две, или по-точно: тà-та-та, тà-та-та, и римуването също е специално, или от вида ABAB CDDC EFGF-GFHH III, ако използвам общоприетия вече от мен начин за означаване на римата в края на редовете с латински букви. И с него вече ще завърша Послесловието и книгата.

НА ДЕМОКРАТСКА ВЪЛНА

Л_еко ухание демократично,

И_ска ли питане сладко мирише.
Г_оним михаля, обаче епично,
О_х, няма време потта да забришем!

Л_овко страни ни подмятат богати
И_ни обират приплода при тях.
Г_решно'й да бягаме и сме за смях,
О_пропастихме страната — егати!

Л_аври у нас носят само бандити,
И_нак във другите нокти са впити,
Г_рабят отвсякъде, най-баш централно,
О_хтично дишаме, тез' дет' сме тука
(Ф_у, а пък някой ровичкат в боклука),
Р_адват се младите сал, щот' в е__лно [-лектора-?]
Е_диномислие всеки е с друг —
Н_икой не хока те веч' за чук-чук.

О_лигофреният'а *демократска*
О_ще ни мами с прегръдката братска.
О_ти'й така, бе, кажете, пич, мацка?

— — — — —

К Р А Й на книгата

Сконвертировано и публикувано на <http://SamoLit.com/>

101 ОЛИГОФРЕНКИ — Съкратено!

(хумористични простовати петостишия,
тип АААВВ)

Христо Мирски, 2020

— — —

[**Резюме:** Ами това е пак поетична сбирка от 101 нонсенс-петостишия, които вече не са акростихове, но са не по-малко смешни и предназначени за огромните олигофренски, so to say, маси, или са жълта или булевардна поезия. Това ще рече, че тук няма философствания и поучения, почти няма и политика, а има груби но верни констатации за живота, които, естествено, засягат основно секса и жените, без да са забравени и мъжете, и малко политика накрая за "цвят" и хармония на звученето. Е, ама са весели, и дори псуването е беззлобно, просто такъв е живота. Не съветвам никого да пропуска стихосбирката, защото тя, простотията, по хората ходи, така че стиховете са достъпни за всеки.]

[Идея за **илюстрация** на корицата: Абе имам, но тя е според моето виждане за това: що е то олигофрен в днешно време, така че болшинството от читателите може да не се съгласят с него, но тогава просто си мислете, че вие лично сте едно щастливо изключение. Тя е следната: на картинката има една витрина на магазин (което се потвърждава и от надписа отгоре "СУПЕРМ(А)..."), която я разделя на две части. От едната, външната, страна е показан самия олигофрен, който се познава по това, че е с изплезен език и му ... текат лигите, но освен това е и с татуировка на ръката, обица на ухото, завъртяна назад шапка с козирка, която даже няма дъно и се вижда обръснатата му глава, на която пише (със зелено мастило) "Oli". От вътрешната страна, в магазина, има една съвсем гола мис Демокрация, която се познава по надписа "Демок(р)...", който минава напреко през гърдите ѝ, и тя е седнала в поза лотос (за да не стърчи много нагоре), но долу се вижда само това, на което англичаните казват bush, обаче гърдите ѝ трябва да

стърчат прилично напред.]

— — — — —

СЪДЪРЖАНИЕ

Предисловие

Епопея Олигофренки

Послесловие

— — — — —

ПРЕДИСЛОВИЕ

Ами, то със стиховете изглежда, че е като със, примерно, дъждовете — не вали, не вали, па като завали, та човек не може изобщо слънцето да види. Та така и тука, като започнаха тези стотарки стихове и няма свършване. Но какво да правя, те са и 10 варианта, така че аз изпробвам; не казвам че ще пробвам до 10, не, още с една стотарка ще се опитам и ще спра, но това е положението, налага се, юбилейна година, написах и лебедовата си песен с Путинетките, така че трилогията порасна засега до тетралогия, с тези Олигофренки. Само че те не са вече акростихове, това е бая ограничаващо, и понеже се уморих, то си търся леснината. Ама пък ги изпрасках за няма 10 дена, цифром и словом. (Но не си мислете, че то това писателското или поетичното поприще е лесна работа, щом човек може да напише една стихосбирка за 10 дни, защото те ще пораснат до към 2 месеца, с всичките проверки, предисловия и послесловия, или, може би, *предстишия* и *следстишия*, знам ли, сигурно и така може да се каже, с редактиране за дужина сайтове, като повечето от тях са със свои особени изисквания, че и корици да им измислям и да правя някакви, макар и с обикновено надписване, но и това губи време, със съставяне на съкратени варианти, пък и да мисля после кога да ги публикувам, и други дреболии.)

Сега за самите Олигофренки. Ами аз ги нарекох така, защото те са за обикновения или масов читател, това е един вид шир-потреб или масова култура, още булевардна, или жълта, според италианците, които 'умрат за тяхното giallo

('джало'). Обаче, вижте, това не е съвсем така, аз *не мога* да пиша булевардни неща, аз само ги *имитирам*, понеже, ами, понеже съм твърде *умен* за това, или пък обратното, не съм се научил още да крия акъла си (според латинската фраза: *Ars est celare artem!*, или Изкуството е в това, да криеш изкуството!). Искам да кажа, че тук аз не навлизам в никакви задълбочени философски разсъждения (със съвсем малки изключения, но и там това са обикновени неща), аз използвам обикновен уличен жаргон, псувам доста често (което, поне откакто дойде демокрацията, се счита за неизбежно условие за автентична и широко достъпна култура), и римата е проста: тройка, и после двойка, нищо засукано, и чуждици практически нямам, и си противореча от едно до друго място, и прочее. Само нека поясня, че това за противоречивостта на тезите в булевардната литература и тяхното *нерешаване*, а само поставяне и задълбаване, специално довеждане до глупости и абсурди, е също неизбежен реквизит на този жанр, там целта е хората да се вълнуват, а не как да живеят спокойно; умния човек може да говори *pro* и *contra* дадена теза, за да не го обвинят в пристрастност, а и за да е по-близко до истината, но простака знае само да се екзалтира и да "люби и мрази", и то най-често едновременно и едното и другото, скокове от едното към другото, и други подобни неумерености!

После темите, ами това е живота, най-общо казано, начело със секса, разбира се, всяко нещо, за което може да се каже по някоя груба дума, като чак накрая към 80-ия стих намесвам и малко политика, защото и тя, в крайна сметка, е *част* от нашата олигофрения! Искам да кажа, че ако човек в днешния период на безспорен упадък на капитализма и нравите е готов да харесва и хвали стълбовете на това общество, като: властта на капитала, пазара и пазарната икономика, демокрацията, или масовите сбирки (мачове, поп-концерти, и прочее), явно не е с всичкия си; човек може да приема капитализма като *неизбежно зло* (както и булката, примерно), но чак да го харесва, не, това е една от основните характеристики за дебилност (поне според мен). Но по този въпрос ще говоря още и в Послесловието, така че засега спирам.

Погледнато от друга страна аз реших да напиша тази стихосбирка запленил от един едновременен бисер, който може и да не е бил чак толкова известен и сега да не се знае от хората, и това е лафа: Скъса ми се гайката, да ù е## майката! Да де, но това е *бисер*, такива неща човек може да измисли 10-тина за цял живот, и то само от 2 реда (и аз го използвам на три места, със специални номера, ако можете да броите, защото аз не съм писал номера, но тях си ги има), а за да се напишат 100 петостистишия за нула време е ясно, че трябва да имаме други,

по-прозаични стремежи, само да падат смехории, което аз и се опитвах да направя, и съдейки по идеалните детски рими, които използвам, ми се струва, че успях. Във всеки случай стихчетата са леки и неангажиращи, и аз бих казал, че всяко второ е бисер, всяко трето е рубин, всяко пето е злато или платина, а тук-там има и по някой елмаз! Е, поне аз мисля така, и след като няма кой друг да ме похвали, то го правя сам.

09.2020, София, България, Европейски Съюз (най-отзад)

— — — — —

ЕПОПЕЯ ОЛИГОФРЕНКИ

* * *

Веднъж, разхождайки се по една поляна,
ама съвсем добре от слънцето огряна,
съдбата, дет' е в триковете обиграна,
скрои ми номер: скъса ми се ... гайката!
"Тюх!", рекох си, "Ми да ъ ___ [погрѐба ?] майката!"

* * *

Понеже аз съм много готин пич,
и як и пѐкан, кат' че ли *кирпич*,
ми става честичко на теферич.
Но ако мацето не ще там да се чука,
проклинам я в ума си одма: да го духа!

* * *

Обаче иначе съм си чешит,
и гледам, имайте това предвид,
след всяко пѐкане да ми'й ... замит,
във къщи ходя зимата с терлици,
и искам мацката да има цици.

* * *

Веднъж, в дълбок разхождайки се дол,
съзрях в реката, под един подмол,
да мърда сом кажи-речи кат' вол!
Понеже бе заклещен не избяга,
та го утепах със една тояга.

* * *

Във планината бях веднъж с далекоглед
и гледам: ха, мечок на хълма по-напред!
Постигнал в миг, че туй за мен е берекет,
аз прибора успях да *завъртя*
и ... хванах го с *два пръста* за върта!

Заб.: Ха, ха, това са детски лафове, но след като в едната
посока далекогледа увеличава, то значи в другата той намалява,
нали така?

* * *

Когато слънцето тъй грей, че чак припича,
е хубаво да е снабден със мацка пича,
но би опра'йл и друга, ако в миг притича.
Обаче ако'й туй омразен педерас —
'ми да си пъхне в задника цял ... ананас!

* * *

Понеже се държиме кат' шебеци,
и клатим задници, въртим гюбеци,
и мацките ни служат за дюшеци,
излиза, че секретите на пола
текат ни, както ни тече ... сопола!

* * *

Жената може цял ден нищо да-н' яде,
но секса е за нея първото гайле,
след туй пари да пръска, друго не преде.
Затуй се чука всяка дето има __чка [сри-?],
дордето се раздрънка като стара бричка.

* * *

Пред погледа на моите очи
се *нижат* ярки слънчеви *лъчи*,
и с трескав ритъм нов живот бучи.
И в този миг прозирам стреснат аз,
че всяка твар е просто ... жив *колбас*!

* * *

Човек зареян в градските простори,
които са за хората ... *обори*,
се чуди как с живота да се бори.
И ето, че той бяга и щъпука,
но на ... града за него му не пука!

И т.н. ...

* * *

А пък за да не ми се къса джуфката,
с коят' отгоре връзвам си обувката,
та да я псувам яко, без преструвката,
то и не нося аз такива с връзки,
тъй ч'е, когат' е зле, бъдете дръзки!

[точно 101 Олигофренки, тройка + двойка]

— — — — —

ПОСЛЕСЛОВИЕ

Нека тук поясня най-напред илюстрацията. Това, че на олигофрена трябва да му текат лигите може да е моя измислица или внушение, но при масовата култура внушенията не са чужд елемент, така че дори това и да не е съвсем вярно то звучи добре и подхожда за тук. После ясно е, че той трябва да има татуировка и обица на ухото, защото това са туземни атрибути, в цивилизованото общество те не се считат за правилни (или поне не се считаха за такива преди капитализма да се беше разложил чак толкова, колкото е сега). А пък аз особено възразявам против всякакво допълнително разкрасяване на мъжа, освен по неговите собствени начини, като с брада или мустаци, или обратното, с гладко избръсване, защото аз отдавна съм стигнал до извода, че мъжа, за разлика от жената, е просто *красив*, докато жената трябва да се *допълни* с нещо (make up) за да стане такава (хайде де не задълбавам сега). Плюс това обърнатата с козирката назад шапка също е символ (дори само тя) на олигофрения, но това става още по-очевидно когато се вижда една обръсната глава, на която пише на латински нежното "Oii"!

Плюс това идва и косвеното доказателство за олигофрения, да се харесва демокрацията, която, както съм обяснявал още преди четвърт век, противоречи на здравия разум! Но само така това звучи доста сухо, докато една гола мацка, един вид богиня, мис Демокрация, с голи *полукълба* вече разкрасява ситуацията. Обаче тази дама може да не е непременно жива мацка, тя може да е някаква порцеланова статуя, или пък сложена на торта — това зависи от вижданията на художника.

А сега да погледнем и етимологично на думата олигофрен,

при което се вижда и с просто око, че тук има два корена, олиг + френ, като последното е по-лесно, това е някакво трескаво подскачане в латинския, лудост, буйстване (луд за връзване, също и според италианците), което се вижда от английското frenetic и frenzy. За първия корен, олиг-, аз не бях мислил преди това, но сега, като съпоставих тази дума и със ... олигархията, която очевидно е с еднакво начало (а пък арката е символ на власт, на нещо надвиснало над нас, но и тук не искам да задълбавам), аз стигнах до извода, че в случая става дума за ... оливата или оливията, в смисъл на някакво *миропомазване*! Защото, нали, това е древен символ за оказване на почит към някого, и тази почит при олигархията не буди никакво съмнение, а значи това *трябва* да е така и при олигофрена, т.е. и той е по своему миропомазан, извисен! Ама със какво, ще каже някой, може някой простак да се извиси и приравни към олигархията?

Ами сигурно има с какво, преди всичко с това, че простотията е масово разпространена, много по-масово от интелекта, тя е основата, базата на човека (като животно), от това не може да се избяга, и затова хората (и то умните, или властващите) от дълбока древност именно *уважават* простотията — спомнете си крилатото изречение, че гласа народен (който, съвсем очевидно, е именно простия), е не нещо друго, ами тъкмо божия глас! Или още че царството небесно щяло да бъде тъкмо на низшите духом. И тук няма да задълбавам, а само ще укажа на това, че олигархията и олигофренията взаимно се подкрепят и *обулавят*, защото олигархите, особено в демократични условия, се избират от народа (чети от простаци и олигофренчета), и олигархите се стараят да се харесат, играят пред тях, именно на простия народ и с нещо просто, разбира се (или като го нахранят, или като го сплашат). Така или иначе, мои скъпи олигофренчета, *гордейте* се с това, че сте такива!

Е, и понеже аз успях да напиша тези Олигофренки за чисто време по-малко от 10 дни то взех, че направо почувствах угризения на съвестта, и реших да добавя и още нещо, един специален акростих посветен на вас, скъпи мои *простофили* (казано по руски и без обиден нюанс), в който става дума хем за вас, хем за демокрацията. Той е и с по-завъртян ритъм, не през сричка, а през две, или по-точно: тà-та-та, тà-та-та, и римуването също е специално, или от вида ABAB CDDC EEFG-GFHH III, ако използвам общоприетия вече от мен начин за означаване на римата в края на редовете с латински букви. И с него вече ще завърша Послесловието и книгата.

НА ДЕМОКРАТСКА ВЪЛНА

Л_еко ухание демократично,

И_ска ли питане сладко мирише.
Г_оним михаля, обаче епично,
О_х, няма време потта да забришем!

Л_овко страни ни подмятат богати
И_ни обират приплода при тях.
Г_решно'й да бягаме и сме за смях,
О_пропастихме страната — егати!

Л_аври у нас носят само бандити,
И_нак във другите нокти са впити,
Г_рабят отвсякъде, най-баш централно,
О_хтично дишаме, тез' дет' сме тука
(Ф_у, а пък някой ровичкат в боклука),
Р_адват се младите сал, щот' в е__лно [-лектора-?]
Е_диномислие всеки е с друг —
Н_икой не хока те веч' за чук-чук.

О_лигофреният'а *демократска*
О_ще ни мами с прегръдката братска.
Ò_ти'й така, бе, кажете, пич, мацка?

— — — — —

К Р А Й на книгата

Сконвертировано и публикувано на <http://SamoLit.com/>

Сконвертировано и публикувано на <https://SamoLit.com/>